

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **M. U.**, narozen X
státní občan Republiky Uzbekistán
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. OAM-285/ZA-ZA10-P15-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce ze země původu je dluh, který tam má a kvůli němuž se obává, že mu věřitelé ublíží a bude odsouzen za podvod. Zmínil rovněž, že byl v souvislosti s dluhem zbit

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. M.

místními policisty. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr o naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nebyl členem politické strany ani se politicky neangažoval. Neuvedl, že by měl v zemi původu jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobce nezmínil žádné konkrétní problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami země původu, které by jej vedly k odjezdu ze země původu. Žalobce nemůže v zemi původu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby zapříčiněnou uvedenými důvody. Finanční závazek v zemi původu či snaha o jeho zaplacení nelze podřadit pod § 12 zákona o azylu. Tento závazek neměl spojitost s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k sociální skupině nebo se zastáváním politických názorů. Obava, že mu věřitelé ublíží, je spekulací, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti vedoucí k reálnosti této obavy. Navíc se jedná o problém žalobce se soukromými osobami, nikoliv státními orgány země původu. Potíže s těmito osobami nelze hodnotit jako pronásledování. Žalobce navíc mohl využít mechanismů, které mu poskytuje právní řád země původu. Policie země původu žalobce je schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení nebo který se již v přímém ohrožení nachází. Není přitom žádný důvod se domnívat, že by orgány země původu nebyly schopny nebo ochotny pomoci a poskytnout ochranu před protiprávním jednáním věřitelů. Spekulací je rovněž obava žalobce z odsouzení a uvěznění v případě nesplacení dluhu. Toto tvrzení nepodpořil žádnými konkrétními skutečnostmi či materiály, který by potvrzovaly, že by byl v zemi původu trestně stíhán nebo že by měl být zadržen a uvězněn. Eventuální trestní stíhání a trestněprávní postih není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o incident, během kterého měl žalobce být zbit policisty v zemi původu, jedná se o protizákonné jednání konkrétních příslušníků policie vůči žalobci, které není cíleným jednáním státních orgánů nebo oficiální politikou země původu. Jde o selhání konkrétních jedinců. Šlo o jediný konkrétní incident, který žalobce v zemi původu měl. Žalobce nebyl zadržen ani obviněn. Žalobce se na jednání policistů nepokusil upozornit před opuštěním země původu, neřešil je oficiální cestou, ale odjel ze země původu. Proti nezákonnému jednání policejních orgánů lze podat stížnost u nadřízeného policejního orgánu nebo k prokuratuře. Mezinárodní ochrana však může být udělena pouze v případě, že žadateli byla odepřena ochrana země jeho původu nebo mu tam nebyla poskytnuta v odpovídající míře. Ani legalizace pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

3. K neudělení doplňkové ochrany žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v zemi původu mu nehrozí uložení ani vykonání trestu smrti. Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení zákazu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Ponižení či pokoření musí dosahovat mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom musí reálně a bezprostředně hrozit. Žalobce neměl (vyjma dluhu) problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami země původu, nebyl v zemi původu trestně stíhán. Neuvedl skutečnosti dokazující, že by mu v případě návratu do země původu takové nebezpečí reálně hrozilo. Příčinou obav z věřitelů je jeho dluh, přičemž se jedná o jeho problém se soukromými osobami. Pokud by jednání věřitelů neslo znaky protiprávnosti, může žalobce využít mechanismů, které mu nabízí právní řád země jeho původu. Eventuální trestní stíhání není důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany. Pokud

jde o incident, během kterého měl žalobce být zbit policisty v zemi původu, žalovaný zopakoval, že se jednalo o protizákonné jednání konkrétních příslušníků policie vůči žalobci, které není cíleným jednáním státních orgánů nebo oficiální politikou země původu. Žalobce se na jednání policistů nepokusil upozornit před opuštěním země původu, neřešil je oficiální cestou, ale odjel ze země původu. I doplňková ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země původu nebo tato ochrana nebyla poskytnuta v odpovídající míře. Případné vycestování žalobce nebude v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Obsah podání účastníků

4. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Správní řízení bylo jednostranné a neobjektivní, přičemž žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem. Použité informace žalovaného nejsou aktuální. Žalovaný tak nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Žádost o mezinárodní ochranu podal, protože mu hrozí vážné ohrožení života, přičemž v pohovoru podrobně uvedl své obavy a nebezpečí, které mu hrozí. Nesouhlasí se způsobem, jakým žalobce hodnotil relevantní skutečnosti vyplývající z výpovědi a shromážděných informací. Ve své výpovědi uvedl dostatek skutečností prokazujících pronásledování.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí. Odkazuje v podrobnostech na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení dal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Použité zprávy o zemi původu jsou součástí správního spisu. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je dluh, který má v zemi původu, kvůli čemuž se obává, že mu věřitelé ublíží a bude souzen za podvod; rovněž zmínil, že byl v souvislosti s dluhem jednou zbit policisty. Při pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl vše podstatné z hlediska žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečné podklady. Žaloba obsahuje pouze obecné a nekonkretizované výtky. K obecně formulovaným výtkám se žalovaný může jen stěží kvalifikovaně vyjádřit, zvláště jestliže námitky žalobce jsou zcela odtržené od jeho konkrétního případu. Správní soudnictví je ovládáno zásadami dispoziční a koncentrační a rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah soudního přezkumu. Žalobce nesplnil povinnost označit konkrétní skutkové a právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, vymezené judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a soud by se měl žalobou zabývat pouze přiměřeně její obecností. Stran důvodů pro udělení mezinárodní ochrany shrnuje argumentaci obsaženou již v napadeném rozhodnutí.
6. Při jednání dne 29. 2. 2024 strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce dále uvedl, že by chtěl dosáhnout udělení povolení k pobytu.

Posouzení žaloby soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Soud předně uvádí, že většinu, navýsost obecných, žalobních námitek námitky nepovažoval za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním

bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem většina obecných žalobních námitek nedostála, neboť jde pouze o citace a parafráze zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

9. V této souvislosti soud upozorňuje na skutečnost známou mu z jeho činnosti, že žaloba žalobce představuje další z mnoha variací téže generické (a z hlediska existence řádných žalobních bodů problematické) žaloby podávané zejména ruskojazyčnými žadateli o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalovaný v projednávané věci mimo jiné trefně uvádí, že tvrzení žalobce o hrozbě nebezpečí z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu je zcela odtržené od konkrétního příběhu žalobce. V projednávané věci však žalobce uplatnil dvě (byť zcela obecné) projednatelné žalobní námitky.
10. Na tomto místě však soud rovněž připomíná, že míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. V míře obecnosti, se kterou žalobce žalobu formuloval, soud přitom žádnou vadu napadeného rozhodnutí neshledal.
11. Jde-li o námitku, že žalobce v pohovoru podrobně uvedl své obavy a nebezpečí, které mu hrozí, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti, které žalobce při svém pohovoru uvedl, a tyto následně podrobil zkoumání, zda jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný přezkoumatelným způsobem shledal, že zde skutečnosti uváděné žalobcem nejsou relevantní ani pro udělení azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany.
12. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
13. Soud se po přezkumu napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce netvrdil skutečnosti

svědčící o pronásledování či hrozbě vážné újmy. Hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany je dle žalobce strach ze strany soukromých osob, kterým dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozbící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozbící vážnou újmu. Žalobce přitom neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že státní orgány země jeho původu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout mu účinnou ochranu v případě existence hrozby ze strany věřitelů.

14. Soud v této souvislosti poukazuje judikaturu NSS k otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, dospěl NSS k závěru, formulovaném v právní větě, že „[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V právní větě k rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, pak NSS uvedl, že „[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ V právní větě k rozsudku ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55, pak uvedl, že „[d]ůvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“
15. Jde-li pak o žalobcovu obavu z odsouzení za podvod, soud připomíná judikatorní závěry, podle kterých „[h]rozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“ (rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46). Žádné z uvedených výjimečných okolností nebyly v projednávané věci zjištěny a žalobcem dostatečně tvrzeny.
16. Samotná podstata základního pojmu „uprchlík“, od kterého se uprchlické (azylové) právo odvíjí, je založena na selhání ochrany státu původu (tj. státu, jehož státním příslušníkem je)

a jejím následným nahrazení ochranou mezinárodní. Předpokládá stav, kdy tento stát přestává být ve vztahu ke svému vlastnímu konkrétnímu občanu ochráncem a stává se tím, kdo ochranu před pronásledováním nechce nebo nemůže poskytnout, či dokonce toto pronásledování sám koná, podporuje nebo schvaluje (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018-30, č. 3751/2018 Sb. NSS). Z usnesení NSS ze dne 19. 2. 2020, č. j. 6 Azs 262/2019-35, pak plyne, že „[p]okud se stěžovatel ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o jejich nefunkčnosti“. Nemožnost domoci se ochrany u státních orgánů v zemi původu by mohla založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud by tyto státní orgány namítané ohrožení „podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47). V rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, NSS uvedl, že „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Z tvrzení žalobce, a to jak v průběhu řízení před žalovaným, tak i v řízení soudním, nevyplývá, že by se účinné ochrany v zemi původu domáhal. To se přitom týká jak jím tvrzeného nebezpečí ze strany věřitelů nebo nebezpečí trestního stíhání, tak ostatně i k incidentu, během něhož měl být zbit ze strany příslušníků policie.

17. Citované závěry jsou podle zdejšího soudu obdobně uplatnitelné ve vztahu k původcům jak pronásledování, tak vážné újmy. Žalobcem uváděné skutečnosti týkající se existence jeho dluhů a obavy z věřitelů (a s tím souvisejícími dalšími problémy) nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě. Jestliže žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné. Námitka je proto nedůvodná.
18. Soud nehledal důvodným ani žalobní bod brojící proti neaktuálnosti podkladů použitých ke zjištění skutkového stavu. Jak plyne ze správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný při svém rozhodování vycházel z podkladů z rozmezí let 2019 až 2023. Starší podklady byly pak korigovány novějšími informacemi z roku 2023, ke kterým měl žalobce také možnost se vyjádřit. Z hlediska zjištění skutkového stavu se tak jednalo o informace aktuální. Nepravdivost těchto informací žalobce netvrdil ani neprokazoval. Ani v předcházejícím správním řízení žalobce objektivnost, aktuálnost či dostatečnost těchto zdrojů žádným způsobem nezpochybil. Nechtěl se s nimi seznámit ani se k nim vyjádřit, nenavrhoval doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí. Provedení relevantních důkazů prokazujících jeho tvrzení nenavrhoval ani v řízení před soudem. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit se žalobcem, že podklady použité pro vydání rozhodnutí je třeba považovat za neaktuální, a tato námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení

úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. února 2024

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce